ΕΤΟΣ Α.' ΛΕΜΗΣΣΩ ΚΥΠΡΟΥ 17 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1888 ΑΡ.

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ἐμμέτρως λαλοῦσα

χωρὶς νὰ ἔχῃ γλωσσικὰ κομψεύματα καὶ λοῦσα.

'Σ ταῖς δεκαπέντε νὰ ζητῇ καθένας να τὸν ἰδῇ.

Ἡ πέννα εἶνε ὀκνηρὰ του Β. Μιχαηλίδη.

Συνδρομὴ προπληρωτέα εἶνε διὰ ἕνα χρόνον
πέντε ἀργυρᾶ σελίνια διὰ τοὺς ἐν Κύπρῳ μόνον.
Ἑπτὰ δὲ προπληρωτέα γιὰ τὸ ἐξωτερικὸν
γιατ' ἡ πόστα γι' αὐτοὺς παίρνει πιὸ μεγάλο μερτικό.

Καὶ γνωστοποιῶ ἀκόμη ὅτι ὅποιος κι' ὅ τι θέλει
ἀπὸ τὸ νησὶ κι' ἀπ' ἔξω εἰς τὸν «Διάβολον» νὰ στέλλῃ
οὕτω πως νὰ ἐπιγράφῃ τὸ ποιὸν καὶ τὸ ποσὸν
«πρὸς τὸν Β. Μιχαηλίδην Νῆσον Κύπρον Λεμησσόν.»

Κόσμος γαϊδουρινὸς καὶ Θεὸς ψεματινός.

Χαίρετε πιστοί μου φίλοι
νά με ποῦ σᾶς ἦλθα πάλιν
ὅσω ζήσῃ ἡ ζωή μας
κ' ἡ ἀγάπη μας νὰ ζῇ.
κι' ὅλοι μας ἀγαπημένοι
εἰς τοῦ χρόνου τὴν ἀγκάλην,
τον παρᾶν ἀγκαλιασμένοι
ν' ἀποθάνωμεν μαζῇ.

Κρίμα πῶρχεται ὁ χάρων
μὲ τὸ φοβερὸ δρεπάνι,
καὶ μᾶς κόβει κάθε σχέσιν
ἀπὸ τὸν γλυκὺ παρᾶν!
κρίμα, τοῦ παρᾶ τὸ κράτος
εἰς τὸν ᾅδην ποῦ δὲν φθάνει,
νά 'χωμεν κ' ἐκεῖ την γλύκα
τοῦ παρᾶ καὶ τὴν χαράν.

Ἄχ! βρὲ καϋμένε κόσμε
ὁ παρᾶς εἶν' ἡ ἰσχύς σου,
κι' ὁ μισὸς πάντα χορτάνεις
κι' ὁ μισὸς πάντα πεινᾷς.
ἀφοῦ εἶσαι τέτοιος εἶνε
περιττὴ ἡ ὕπαρξίς σου,
ὕπαγε 'ς τὰς αἰωνίους
ὅλος διὰ μιᾶς σκηνάς.

Εἰς τὰ σπήτια των οἱ Κροῖσσοι
δίκην φοβερῶν θηρίων.
εἰς πολυτελεῖς τραπέζας
τρώγουν παίζουν και ῥοφοῦν.
και καγχάζοντες ἐμπαίζουν
τον χειμῶνα καὶ τὸ κρύον
κ' οἱ πτωχοί, γυμνοὶ 'ς τοὺς δρόμους
απ' τὴν πεῖνά τους ψοφοῦν

Ὦ θεέ μου δεν κυτάζεις
ἀπὸ τ' οὐρανοῦ τὸν θόλον
τον ἀχρεῖον τοῦτον κόσμον
νὰ τὸν δῇς μὲ μιὰ ματιά;
πρέπει νὰ τὸν διορθώσῃς
ἢ νὰ τὸν ἀλλάξῃς ὅλον
ἢ νὰ τὸν ἀποτεφρώσῃς
μιὰ στιγμὴ με την φωτιά.

Ἂν δὲν ξεύρῃς να τὸν κάμῃς
ὅπως θέλει ἡ ψυχή μου
σὺ ποῦ ἔχεις τοσην πεῖραν
κ' εἶσαι τοσον παλαιός.
ἔλα σὺ δυὸ μῆνας κάτω
εις την θέσι τὴν δική μου
ν' ἀναβῶ κ' ἐγω δυο μῆνας
εἰς τὴν θέσιν σου θεός.

Εἰς τὸ ἄπειρον να χύσω
ἄφθονον βαρυν ἀέρα,
και ἡ γῆ μέσ' 'ς τὸν αέρα
ὅταν τρέχῃ μὲ ὁρμὴν
απο πανω της νά φύγῃ
και ἡ βαρυτέρα ἀέρα,

Η ανατύπωση της εφημερίδας έγινε από τις εκδόσεις Χρ. Ανδρέου και δίδεται δωρεά μαζί με το έργο του Βασ. Μιχαηλίδη. Οι τυπογραφικές ατέλειες που υπάρχουν, οφείλονται στο πρωτότυπο.

νὰ καθαρισθῇ ἀπ' ὅλα
τὰ κακὰ σὲ μιὰν στιγμήν.

Νὰ καθαρισθῇ νὰ γείνῃ
σὰν καθρέπτης ὁ φλοιός της
κι' ὅταν σχίζει τὸν ἀέρα
μὲ ὁρμὴν ἐκπληκτικήν,
νὰ ἀκούεται εἰς ὅλον
τ' ἀχανὲς ὁ συριγμός της,
νὰ θαρροῦν οἱ ἄλλοι κόσμοι
ὅτι παίζει μουσικήν.

Ἀδιάφορον ὁ χρόνος
μεγαλείτερος ἂν γείνῃ
ἀδιάφορον ἡ 'μέρες
πιὸ μεγάλες ἂν γεινοῦν,
ἀρκεῖ πλούσιος ἐπάνω
εἰς τὴν γῆν οὐδεὶς νὰ μείνῃ
καὶ πτωχοὶ γυμνοὶ 'ς τοὺς δρόμους
νὰ μὴν μείνουν νὰ πεινοῦν.

Τότε ἀπὸ τοῦ ἀπείρου
νὰ σηκώσω τὸν ἀέρα
καὶ νὰ κάμω ὅπως θέλω
κι' ὅπως σκέπτομαι ἐγώ,
Εἰς τὴν γῆν καινούργιον κόσμον
καὶ καινούργιαν ἀτμοσφαῖραν,
ὁποῦ νὰ μὴν κάμνῃ κρύον
τὸν χειμῶναν νὰ ριγῶ.

Ἢ 'ς τὸ ἄπειρον εἰς σκόνιν
την γῆν ὅλην νὰ σκορπίσω
κι' ἀδιάφορον τὸ Σύμπαν
ἀπ' αὐτὴν ἂν μολυνθῇ,
ἀδιάφορον δυὸ μῆνες
ἄδοξος θεὸς ἂν ζήσω,
ἀρκεῖ μόνον τοῦ ἀνθρώπου
τὸ στοιχεῖον νὰ χαθῇ.

Τότε ὕλην νὰ συλλέξω
μετὰ προσοχῆς μεγίστης
ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τὸ βάθος
τοῦ ἀπείρου καθαράν,
νὰ ζυμώσω νέαν πάσταν
καὶ ποιότητος πρωτίστης
καὶ νὰ κάμω γῆν καινούργιαν
εἰς τῆς πρώτης τὴν σειράν.

Καὶ ἀφοῦ ψηθῇ κι' ἀρχίσῃ
νὰ σκληρύνετ' ὁ φλοιός της
καὶ τῶν ζώων της ἀρχίσῃ
τὴν κατὰ βαθμοὺς σειράν,
νὰ τὴν κάμω νὰ γνωρίσῃ
ποῖος εἶνε ὁ θεός της
νὰ προσέχῃ μήπως κάμῃ
ἄνθρωπον καμμιὰν φοράν.

Ζῶον τέλειον νὰ γείνῃ
εἰς αὐτὴν καὶ τελευταῖον
ὁ γαϊδαρος 'ποῦ εἶνε
ἥσυχος καὶ ταπεινὸς
κι' ἀντὶ κόσμος θηριώδης
καθὼς πρὶν νὰ ἦνε πλέον
εἰς τὴν γῆν μου τὴν καινούργιαν
κόσμος γαϊδουρινός.

Ὅταν θὲν νὰ παραστήσουν
οἱ γαϊδάροι τὸν θεόν τους,
κι' ὅταν θὲν νὰ τὸν δοξάζουν
μὲ γαϊδουρινὴν φωνήν,
νὰ μὲ ζωγραφίζουν ὅλοι
σὰν τὸ μοῦτρο τὸ δικόν τους,
καὶ νὰ ἔχω 'ς τοὺς δυὸ μῆνας
δόξαν γαϊδουρινήν.

Ὁ Ἑρμῆς συνομιλεῖ
μὲ τῆς Κύπρου τὴν Βουλή.

Ἑρ.- Βουλή, καλημέρα
Βουλ.- ὤ γουάτ ἔ σερπράϊς
Ἑρ.-σανκ παρλ' ἔσημ ατοῦ λάδυ πλὰκ αἶς!
Ζεὺς ἄσυαρ, φάδες γκρίλλκατί πενὶ σ' αὐτὴν τὴν νῆσο
σὲ νε κ' Ι, γκοῦ ἀρλάνκουετς μαζῆ σου νὰ μιλήσω,
πικοῦζ ἐκεῖνος ἤκουσεν πῶς τζὶρλ ἀλίρσιν μάνι
βὲ φρὸμ δὶ γλάνκερ τὸ νησὶ κοντεύει νὰ ποθάνῃ
δὶ Σάϋπρους τὰ χρήματα γέψι σανὰ βερίσο
ἔντ γέψι, φίλη μου, φρὸμ γκοῦ φραντζίζλαρ λ κιτίορ.
γιατὶ ἡ Κύπρος φὸρ δὶ Φρέντς νὰ ἔχῃ τόσην ζάλη;
γκοῦ ἄρ πιρ λίτσι τὰ γκαππουστοῦ 'ς τὴν φλέδα τὴν [μεγάλη
βὲ γὲπ διπλάτ δὲ Σάϋπρους παλιὰ παλιὰ ττοπλάρσιν,
κ' ἡ σύμβασίς σου πρέτες γκοῦ τὰ φραντζίζὰ καντάρ- [σιν,
ἄζ γύαρ, πάνω 'ς τὸ νησὶ πὶρ τσιὸκ φουκκαρελίκτηρ,
ἔντ γκοῦ νὰ γδέρνῃς τὸν φτωχὸν πεγκοὺκ μασκαρα- [λίκτη: